

в. „Нова Струя“

Излиза всека

Събота.

годишен абонаментъ 4 л.

полугодишенъ 2 лева,

Единъ брой 10 ст.

НОВА СТРУЯ

ВѢСНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ПРОСВѢЩЕНИЕ

Всичко, що се отнася до вѣстника, се изпраща на адресъ: Редакция на
в. „Нова Струя“ въ гр. Пловдивъ.

За обявления се плаща по 10 ст. на дума на първата страница и по 5 стот. на четвъртата. Приставски публикации при особно споменение.

ОТКРИВА СЕ ПОДПИСКА

за

Второто полугодие на в. „НОВА СТРУЯ“.

Вѣстника и за напрѣдъ ще излиза въ същия формат и остава съ сѫщата цѣна — 4 л. годишно, 2 л. за половинъ година.

Балканска Федерація.

Отъ дебатите, които станаха по отговора на троното слово въ Народното Събрание, и отъ нѣкои и други печатни органи идеята за една Балк. Федерація на балканските държавици отново испъкна и взе да пробива все повече и повече путь въ нашето общество. Идеята не е нова. Тя още преди нашето освобождение е вълнувала умовете на нѣкои наши революционери. Но въ тогавашно време идеята за една такава федерація не е толкова прелизала отъ материалните интереси на отдѣлните бал. държавици, колкото отъ горѣщото желание на нѣкои наши патриоти да видятъ своето отечество частъ по-скоро освободено отъ тежкото турско иго; тя е произлизала повечето отъ общи хуманитарни, човѣколюбиви начала, отколкото отъ жизнините интереси на народите, населящи отдѣлните княжества на Бал. Полуостровъ.

Сега въпросът е същично другъ и не-побужденият иматъ съвръшено други мотиви, друга цѣль.

По-дългия или по-краткия самостоятеленъ свободенъ животъ на Румания, Сърбия, Гърция и България имъ даде толкова горчиви опити, що народите, които съмѣтаха заедно съ свободата да даде и онова щастие за кое-тѣ по-рано си бълнуваха, останаха съвръшено розочервани и съ горестъ си спомняха за старите добри времена. Тѣ отъ единъ путь паднаха между два чука: отъ една страна силната економически Австрия, която съмѣташе Балкана за свой пазаръ, отъ друга пѣкъ-силната политически Русия, която съмѣташе освободените отъ нея народи за васали и постоянно се бѣркаше въ тѣхните вѣтрѣни работи. Това положение на работите непозволяваше на освободените млади държавици да заживеятъ единъ правеленъ политически и економически животъ. Интересите на Австрия и Русия все повече и повече захващаха да се прѣплитатъ на Бал. Полуостровъ: тамъ, гдѣто влиянието на Русия надмогваше, съперничеството на Австрия се явяваше на прѣвъ планъ и обратно. При една такава борба за влияние, естествено е, че първото нѣщо, което трѣбаше да се яви бѣше враждата между Бал. държавици и тази вражда по-единъ исклучителенъ и систематически начинъ се раздухваше отъ Русия и Австрия само и само да можатъ да запазятъ своето положение и да удовлетворятъ своите економически или политичетки интереси. Отдѣлните държавици не можаха да съзнаятъ своите общи врагове, тѣ даже и да създаваха това, нѣмаха сила да го признаятъ открыто, защото една на друга си не вѣрваха и мислиха, че само съ унизожаванието на едната, другата ще можатъ да заживѣятъ единъ по-добъръ и сносенъ животъ. Но не е само това, което караше настъ и нашите съсѣди да враждуватъ по между си. Отъ една страна Русия, отъ друга Австрия исклучително съдаваха, катъ се ползваха отъ лошото економическо и финансово положение на своите жертви, както въ настъ, той и въ Сърбия, Румания и Гърция стрѣмление къмъ териториално увеличение, къмъ съаждане на нѣкакви си завѣтни национални идеали.

Неосвободената частъ отъ Европейска

Турция стана най-сгодната ябалка, съ която ще межатъ да ни държатъ въ вѣченъ раздоръ, додѣто може би единъ денъ, истощени отъ нашите борби, сами ще се хърлимъ въ прѣгрѣтките на нашите лицемѣрни доброжалатели.

Горната мисълъ се потвърждава отъ хиляди факти, но най-прѣни, най-осезателния фактъ е фирмилиановъ вѣроятъ. За сега за никого не е тайна че той е подигнатъ отъ самата Русия и че тя най-ревностно настоява за ржкополагането на фирмилиана за владика въ Скопие. Това вече се признава и отъ самото наше русофилско правителство, то-ва се твърди и отъ всички европейски вѣстници. Да, нашата освободителка, нашата доброжелателка-майка, която се вѣзпѣва на всека крачка отъ нашите заселени русофили, иде да накърни, иде да уби тѣхното патреотическо чувство, иде да вкара една черна нишка въ този националенъ идеалъ, съ когото тѣ тѣй-нагло съ омайвали българския народъ и въ чието име съ искали поддръжката на Русия. Нѣка нашите русофили добъръ се взгледатъ въ това, па и нашите русофоби и австрофоби добъръ прѣценатъ резултата отъ своята политика.

До сега нашите партии, които съ идвали на властъ, съ се ржковидили или отъ русофилска или отъ русофобска и астрофилска политика безъ да видятъ да и интереситъ на народа, дали ний, като държава, която иска да запази себе си, имаме интѣресъ да бѫдемъ съ Австрия или съ Русия. Резултатътъ, както отъ едната, тѣй и отъ другата политика съ били плачовни за нашия народъ и за нашата държава: австрофилството е докарало и че докара нашето економическо робство, русофилството — политическо робство. Руската политика унасъ е била политика на вѣтрѣни вмѣшателства, политика на опекунство. Събитията отъ 81 год. и 86 год. съ най-ярки доказателство на това.

И едната и другата политика е гибелна за настъ. Тогава гдѣ е спасителния путь, коя е спасителната политика? Спасителната политика както за настъ; тѣй и за Сърбия, Румания, Гърция и неосвободената Македония е въ Балканската федерация. Федеративната политика на тѣзи държавици ще може да имъ създаде не само мораленъ пристижъ въ Западна Европа, но ще имъ даде и тази физическа и економическа сила, която ще бѫде най-добрая стражъ на тѣхната национална независимостъ. Федерация на Бал. Държавици, това трѣбва да бѫде националната политика на настъ и на нашите съсѣди, отвѣтъ на спасение нѣма и колкото по-скоро се съзнае, толкова по-добъръ ще бѫде за всички ни. Всека друга политика на русофилство или расофобство, на австрофилство или австрофобство е противъ интересите на Бъл. народъ, е противъ интересите на цѣлия Бал. Полуостровъ.

Юр. Юдановъ.

Що се отнася до това «каква трѣбва да бѫде политиката на съюза—по единична или общца» г. Trouv  не позволява прѣди всичко политика за съюза, «като цѣло», а я позволява само за членовете му. Като че ли съюза дѣйствува, като съюзъ само когато членовете сѫ опрѣни гърбъ о гърбъ. Намъ се струва, че подобна мисълъ поставя съюза въ най-фантастиченъ образъ. Когато писахме, че съюза трѣбва да прѣгърне една общца, еднаква и принципална политика, ний поясняхме, кой ще е носителя на тази политика. «Съюза» не е чудовище нѣкакво, а група отъ хора, които образуватъ този съюзъ. Тѣ имено трѣбва да иматъ общца, еднаква и принципална политика. И ако нашия опонентъ наистина мисли, че: «Една общца политика не увеличава съ нищо силитъ на съюза, като политически факторъ»; ако той мисли даже, че силата му се намалява отъ общата, еднаква, и принципална политика, то не остава нищо друго да се желаетъ, осъвѣнъ най-големата пъстрота въ убѣждението и взгледоветъ по всички въпроси отъ обществено-училищенъ характеръ, които засъгатъ съюза. Тогава, разбира се, че въпросъ за «стѣгнатостъ», за «тактика», за «интензивностъ», и «ефикасни сѣрѣства» губи основата си и никога не ще бѫде решенъ.

«Кой прѣчи въ сегашния съюзъ на членовете, принадлежащи на коя да е партия, да работятъ за взаимодействието на нейните идеали»—казва г. Trouv . Ами кой е казвалъ тъкъ, че слогъ е прѣчилъ на нѣкого да работи «за взаимодействието на нейните идеали» (на партията). Или г. Trouv  знае само да измуква отъ прѣститъ си неказани работи? Ний мислимъ, че не е спора, прѣчи ли съюза или не на нашите политически идеали, ами е, кой и каква политика най-вече е необходима за да се спомогне, да се ускори, да се уползотвори врѣмето и силитъ на съюза за постигане на цѣлите и идеалите му. Ний казвамъ, че общата, еднаква и принципална социал-демократическа политика е именно този лостъ, който пактира изгода, но най-същурно води пътъ къмъ разстрой.

Ако ли пѣкъ всичкото разногласието се поддържа за туй, защото чий «за по-устѣнното реализиране на съюзните идеали» сме избрали «имено най-неудобната, най-непригодната за момента партия — работническата», ний слѣдъ като напомняме положението на г. Trouv  за «злото», за «несносното положение», за «общата гаранция» и пр. молимъ го да ни посочи друга тъкъ отъ нашите политически партии, която да бѫде най-удобна и най-пригодна за съюза. Защото и ний не съгласни «съ такава политика (социал-демократическа) съюза» да «губи смисълъ, или най-малко», да «осъжда на бездѣйствие членовете въхътъ въ съюза». Кажете, кажете, за бога, г. Trouv , че по-скоро друга тъкъ партия, която да дава «стисълъ» на съюза; друга политика, която да не мори съюзникъ членове отъ «бездѣйстие»; иначе, вѣрвайте скоро ще исплюскатъ отъ бездѣйствие всички социалисти въ съюза и тогава... тогава съюза силенъ, гордъ, правъ и тихъ ще работи съ «собствени сѣрѣства за «специфичното, професионалното и пр.»—Благе му! За отиванието ни въ партията, съмѣмъ да докладваме, че туй сме направили отдавна, та направно сѫ заповѣдитъ на 1. Trouv . Обаче, независимо отъ това, ний по силата и вѣрата въ нашето «политическо вѣру», споредъ което ще се оправи «свѣта» и просвѣтителното и съюзното цѣло, стоимъ, хайлазуваме въ съюза и го тревожимъ, но ще ни прощаватъ —крайъ ни е близо, скоро ще издѣхнемъ отъ бездѣйствие! На прощаване питамъ г. Trouv  да ни посочи, отъ гдѣ и какъ измуква слѣдните тѣлкувания: «Да се мисли, че съюза за да реализира своите искания, трѣбва да има една общца, принципална политика, значи да се стоварятъ върху пѣтъ на съюза непосилни работи, значи да се прѣполага, че той единичъкъ е въ положение да направи отъ своите искания една реалностъ, най-сетне значи, да имаме едно прѣувеличено мнѣніе за ролята, която съюза е повиканъ да изиграе въ нашата обществено-училищенъ животъ». Молимъ г. Trouv  посочете, гдѣ и какъ казахме, писахме или дадохме да се разбере, цитирайте! Току туй «да се мисли... значи, ... значи...» ще рече е лесно да се каже и съ това да се окарикатури възглѣда на противника, но то не е честно.

Прочетѣте, читателю, още веднъжъ този цитатъ на г. Trouv  и сами си дайте отговоръ на тѣлкуванията му: кой «стоваря непосилни работи на съюза» — «собственѣ ли сѣрѣства за прѣмахване «несносното положение» или ний; кой «прѣдполага, че той единичъкъ е въ положение да направи отъ своите искания реалностъ» кой има «прѣувеличено мнѣніе за ролята» на съюза—дали ний, които писахме още въ 13 бр. на «Н. С.», че цомъ тъкъ исканията на съюза сѫ подчинени на общите народни искания, излиза, че безъ народа съюза само ще хленче, но нищо не може стори», или г. Trouv , които има «специфични, професионални и чисто-учителски» искания въ лѣвия сѫдъ, а «общественитетъ» въ дѣсния и казва, че «сѫ

За съюзния тормозъ.

(Продължение отъ 25 брой).

Ако настъ ни пѣдите отъ съюза, защото пледираме, че нашите общ. идеи сѫ най-истини гѣ и научни и искаме да се усвоятъ отъ цѣлата организация, защото вѣрно ще ни водятъ тѣзи идеи и ако ви е неприятно най-послѣ, че, посрѣдствомъ методътъ на тѣзи наши общ. идеи, ний изясняваме и съюзното дѣло, то на сѫщото основание, ако имате, разбира се, «политическо вѣру» и му служите, на сѫщото основание, казваме, че трѣбва сѫщо тѣй и съ Васъ да се постъпятъ, защото тѣй сте убѣденъ за «свѣта» и «съюзните работи». Е, тогава конъ ще останатъ г. Trouv  въ съюза? «Несъмнено» тѣзи, които нѣматъ «политическо вѣру». Имали, обаче, въ съюза членове съ «политическо вѣру»—каквито и да били—тѣ все ще искатъ туй «вѣру», тѣзи обществ. идеи да му ги присядатъ. Това именно вършимъ и ний.

ствените сърдства — нашия съюзъ» ще пръвмахнатъ, пардонъ, «е ли възможно поне нѣщо» за пръвмахването «несносното положение». Ний свръшваме съ молба до г. Trouv  за по- внимателно да чете, разбира, пише и употребява думите «значи» «да се мисли». За «най-неудобната, най-непригодната за момента партия» нека се позамисли. Ний подържаме че не печалби за «момента» — това може и съ картичка да стане най-удобно и най-пригодно — тръбви да отвлечатъ учителя, не «специфични и пр.», а реформи отъ общественъ характеръ, подъ които реформи тръбва да се подчинятъ и се подчиняватъ «специфичните и пр.». Иначе съюза губи своя ореолъ, става egoистиченъ и не мораленъ, щомъ мисли тъй тѣсно, egoистично и «специфично».

Макаръ че рискуваме да изгубимъ благосклонното внимание на читателите, ний ще се спрѣмъ още за минутка върху заключителната част на писаното отъ г. Trouv .

Отъ съпоставянето на собствените мисли на г. Trouv , които цитирахме безъ никакво измѣнение, ний дойдохме до убѣждение, че отъ вѣренъ, правилъ изходенъ пунктъ той въ развитието на мисли тѣ се подхлъзва, отива на страна и вади на яве нѣкакви «специфични, професионални, чисто-учителски» злини за пръвмахването, на които единствено сѫществува и учителскиятъ съюзъ. Такова раздвоеване на «интересите» води по-нататъкъ до друга една особена роздвоеностъ и противорѣчие въ учителювата личностъ. Ето Ви доказателства.

Въ бр. 35 на в. «Съзнание», слѣдъ като доказва, какво «стачките» въ учителската борба били срѣдство неумѣстно, защото не засъгали материалните интереси на общината и държавата и че и тогава, когато нашето общество ще има по-близко до своите обществени искания и онѣзи за успеха на учебното дѣло, то (обществото) не е съ състояние да извѣрши друго, освѣнъ единъ «протестъ». «А протестите си оставатъ само протести». Нека се запомни това добрѣ, защото ролята, въздѣйствието на «протеста» не е на «обществото», а онзи на «съюза» въ сегашния му видъ, ще бѫде съвсѣмъ съ друга сила и значение, когато дойде дума за «специфичните и пр. интереси». Вий помните, читатели, че ний доказахме твърдѣ ясно, какво «специфичните и пр.» злини сѫ една измислица, крайно неоснователна и врѣдна; доказахме, пѣтъ и г. Trouv  твърди на много мѣста, че «несносното положение», за остранението на което сме се сдружили, се корени дълбоко въ «обществено-политическата наредба въ страната» и че щѣртъ на туй «несносно положение» не може да бѫде такъвъ, който

илиза вънъ отъ границите на «общата гаранция», «стабилностъ», «редъ», «законъ» и пр. Всичките тѣзи сѫTrouv  ги подрѣжа, подрѣжа и безъсилни, за да съмъкнешъ протестъ защото си остава съ мѣстото, но възможна за съмѣстата на съюза, тѣзвѣтъ въвѣръ, че на «разположение за

членове, стѣгнатостъ на организацията и... всѣдъ народъ». Както виждате, всичко е въ редъ — политика нѣма, а «протестите» изкочиха въ първите редове и отъ безсилни, когато идатъ отъ страна на обществото, тѣ се прѣобразиха на първостепено боево оружие за учит. съюзъ. Ний сме противъ горюлотия на хава. И за туй нитаме, каква смисъл иматъ всичките тѣзи работи, които — да прѣдположимъ — цѣлото сдружене учителство ще върши и поддрѣжа съ най-глътъ жаръ, когато г. Trouv  не позволява политиката? По какъвъ начинъ тѣзи «апели, протести и пр.» ще прѣминатъ постепено въ реалностъ? Както виждате, това сѫ несфащаеми специалитети въ интересите и срѣдствата, които тръбва да се държатъ далечъ отъ политическата атмосфера, защото «съюза — защищава професионалните интереси, които не противорѣчатъ на цѣлния съврѣмененъ строй», бр. 35 «С.». Колкото пѣтъ за обществените интереси, ония на гражданина и човѣка» (въ съюза учителя дали е човѣкъ? Ами гражданинъ ли е?)... тукъ вече злото прѣстава да бѫде специфично, тѣсно учителско и става обществено. Ний рѣшилъ не разбираемъ това раздвоеване на учителювата мисълъ, убѣждение, интереси и пр. Но слушайте още малко да цитираме: «Тукъ имено (въ обществото) учителътъ тръбва да отдае всичко, което може, за да способствува за пръвмахването на общественото зло. Съ това (съ политика-обществ. работата) той работи за свое собствено освобождение, като културенъ човѣкъ — не вече учителъ». Струва ни се, че отъ казаното излиза, какво работата въ съюза за «специфичните и пр.» интереси е работа на исклучителния човѣкъ. Това е гърха на раздвоеването и чудно е, че всички властуващи до сега партии въ България, а навѣрно и бѫдещите, неискатъ да разбератъ, че учителя, когато е въ обществото, не е вече учителъ, а «културенъ човѣкъ», който щомъ се прѣобрази въ съюзенъ членъ захвърля «културния човѣкъ», политика и става безопасенъ за реда и тишната!

Тѣ знаятъ човѣкъ, съ политически убѣждения, който имъ подлива вода, независимо като съюзистъ и учителя върши това, или въ обществото, като културенъ гражданинъ. Ей защо тѣ го пѣдятъ безцеромонно и ще ни пѣдятъ още за дълго време, безъ да ни признаватъ двое-личното «азъ», отъ което всѣко лице е самостоятелно и отговорно за себе си.

Сега нека разгледаме на кратко какъ схваща г. Trouv  «възпитателното значение» на съюза. Но прѣди да цитираме собствените му мисли за туй възпитателно значение на съюза, ний ще спомнимъ на читателя други едини по-рано изказани мисли, тѣ сѫ онѣзи пакъ за «специфичните и пр. интереси» и «обществените». Вторитѣ го застѣгатъ само косвено: тѣх-

ното място е въ партитѣ. (бр. 34.) Вий помните сѫщо читателю, че г. Trouv  за тѣзи, които иматъ такива «интереси» казва: «единъ професионаленъ съюзъ не може, па и не е длѣжъ, да защищава никакви други интереси, освѣнъ професионалните». Които иматъ и «други» интереси, освѣнъ професионалните «да ги търсятъ вънъ отъ съюза», бр. 34. Тѣзи мисли казва г. Trouv  за «обществените» интереси обаче въ бр. 35, той ни казва и друго: «Съюза подготвя (учителя)... и го прави годенъ за ролята, която му прѣстои въ обществото». Прѣвѣзхолно. «Възпитателното значение (на съюза) върху младите, още не уформени учители, е грамадно. Тѣхното уфоръмяване, заяжване става, следъ, като влѣзатъ въ слова». *«Тамъ въ съюза ще се зародятъ културни, обществени интереси у членовете, тамъ съюзни учители ще видятъ, че злото не засѣга само него, че то произтича отъ съврѣмената обществено-политическа наредба и че, ако иска да ратува за своето подобране, тръбва да се бори противъ наредбата, заедно съ всички, които сѫ запитересувани въ нейното прѣвѣзхане».*

Това ний го каза, какъто знаите, като ни противопостави «партитѣ» за „културните, обществени интереси“, като твърдѣше, че «злото» е специфично и не «противорѣчи на цѣлния съврѣмененъ строй» и когато изброяваше срѣдствата за борба противъ, специфичното, той забрави «всички други, които сѫ заинтересувани» въ събарянето на обществ. политическата наредба. Обаче, стигна до «възпитателното» значение на съюза и той веднага се прѣобрази и стана най-горѣщъ побрѣжатъ на туй, което ний искаше да бѫде за съюза. Въ случаи, намѣтъ е драго още, че г. Trouv  пледира, какво съюза ще научи своите членове, «че работническата партия е, която най-добре може да застѣжи и чисто учителски и учителски интереси», макаръ че въ първите броеве бѣше «най-непригодната» и пр. за момента. Нищо. Човѣкъ ю нѣкога се уличи и заплиза мислитѣ си, когато разсъждава, обаче заключенията сѫ «въртуютъ». Ний искаше туй «въртуя» да се признае, като такова, което непрѣменно тръбва да бѫде усвоено, възприето и подкрепено отъ цѣлата учителска организация, като съгласно съ туй «въртуя», чрѣзъ законодателните си учреждение «конгресъ», съюза констатира, подкрепи и изработи ржководица директива, която въ ржѣтѣ на уп. комитетъ да бѫде фарть, съѣтлина, разумъ, а не зарадъ нѣкакво си «конгресно рѣшеніе» да се спъва добрата инициатива на комитета, която ще повдигне съзнателето, актива, дисциплината, тактиката и нравствената сила и блѣстъкъ на съюза.

Туй че вѣрио е какъво и г. Trouv  възлага основа на членъ *«възпитателното значение на съюза»*, което ний самъ не сѫщо и не «прѣувеличавамъ» туй съзнателни *«възпитателни»* като ще го раздава стоящата сама *«наредба»* и *«законъ»* въ обществ. борбите и реалната тѣзи земи *«оформи»* и *«законъ»*. Туй не бѫде скритъ клюпътъ и не стискатъ юрукътъ, но въ житейската арена не отсътствува. Ще се мислятъ за «оформени», обаче то ще бѫде само «на умъ», но не и на дѣло.

Ний твърдимъ, че показаше отъ насъ срѣдства сѫ най-силните възпитатели — примѣра, дѣйствието, подражанието, участнието, практиката; показахме че съюза може и тръбва да стане единороденъ политически агрегатъ, който ще мисли, чувствува и работи солидарно съ всички ония що турятъ «обществените интереси» по-напрѣдъ и по-високо отъ «личните» на «момента», отъ «специфичните».

Като приврѣшваме ний повтаряме, че раздвоеването тръбва да се наущи. Туй, което се признава за вѣрио, здраво, истинно, нека спази логичността и послѣдователността си до край. Прочее, г. Trouv  е слѣдъ малко съ настъ, стига да се отърси отъ прѣчупването на мислитѣ и раздвоеването на учителювата личностъ.

гр. В. Търново, 1 Май 1902 г.

на степень бѣдни. Това първо обстоятелство ще кара много наши общини да се пазарятъ съ своите учители, макаръ и да има опрѣдѣлена заплата. Това нѣщо ще накара много учители да гледатъ на своето призвание като на търговия и да търсятъ всѣка година по-износенъ и добъръ пазаръ за себе си.

Мотивътъ, които сѫ подбудили инциаторите на горното прѣложение, както се научаваме, сѫ желанието да се прѣгради пътя на учителите социалисти къмъ учителското по-принципе и по този начинъ да можатъ тѣзи още млади и независими души да се сломятъ и подвиятъ вратъ прѣдъ тѣхнестите на живота. Доколко тѣ ще успѣятъ въ това, не знаемъ, но ний сме убедени, че учители-социалисти пакъ ще има при каквито и да е закони и обстоятелства, защо не се гаси това, ѹо не гасне. У напитѣ кметства попадатъ хора съ долни и ниски партизански страсти и цѣли, тѣ нѣматъ интересъ на своята община прѣдъ сърдце, а още повече учебното дѣло. И когато се повѣри въ ржѣтѣ на такива хора назначаванието на учителите, макаръ и при извѣстенъ цензъ, то бѫдете извѣстни, че и тѣзи учители нѣма да бѫдатъ по-добри отъ своите началници.

Само това обстоятелство, че у настъ всѣко едно обществено учреждение на било то и училище, се гледа прѣзъ партизански очи, е достатъчно доказателство противъ поврѣряването назначаванието на учителите отъ общините. Особено сега, когато вече напишо учителско тѣло горѣ долу се турна редъ, когато постепено учителите захванаха да гледатъ на себе си не като на случайното попадали въ непознатата за тѣхъ областъ, а като на хора специално подгответи за тази цѣль, прибѣгвали и съответно подобни мѣрки, каквато сѫ горната, ѹо бѫде крайно вредоносно за напишо учителско тѣло и учебно дѣло.

Мислимъ, че това е единъ жизненъ въпросъ и учителите тръбва сериозно да се замислятъ по него.

Нашата цѣль е само да подигнемъ въпросъ като съ написано въ право, да се поврѣнемъ по-състоятелно по него въ съдътѣ и да се броеве на «Нова бѫтура».

Шапкаровъ.

Забравено занаятчийско училище.

У настъ всичко това, което е полезно и нужно се унищожава и принебрегва, а всичко калпаво и гешевтарско се настърчава и подтрѣжа. Ето и единъ добъръ примѣръ.

Въ Габрово прѣди нѣколко години било отворено «практическо табацко училище» съ издръжка отъ фонда «Д-ръ Васалпадисъ» — Габровецъ и благодѣтель на училището, което е нарѣчено на негово име. По партизански причини училището не слѣдъ много врѣме се обрѣща на «пожарско-желѣзарско». Изхвърлили се всичките корита, каци и др. табашки уреди, ремонтирали се училището, искарабо се още единъ отдѣлени (стая), доставили се нужните желѣзарии, машини, казани и всичко друго — потрѣбно за подобно училище и се започнали съ записването се ученици редовни занятия. Обаче, не се минаватъ 2 години — появили се раздори между учениците и учителите, (една отъ главните причини е била тази, че на учениците при записването си било обѣщано да имъ се заплати по 1 лв. на денъ, а послѣ било отказано) учениците се обявяватъ въ стачка и Министерството изпратило ревизоръ за изслѣдване на всичко това.

Слѣдъ изслѣдването на ревизора, Министерството, вѣсто да накаже виновниците, — затворило училището. Четири години наближаватъ отъ затварянето на училището, нѣ нито душеприказчиците на покойния благодѣтель, нито Министерството сѫ се пригрижили, нито даже и мислятъ да се погрижатъ за отварянето му. Прѣди тази година същъ депутатски избори се говорило изъ града, че единъ отъ душеприказчиците, който е и водител на «народната партия» взелъ инициативата за отварянето на училището, нѣ всичкото биле прѣдизборна агитаторска партизанска маниера. Училището си стои още затворено и на да ли подобра воля ще се отвори. Обрачаме вниманието на Министерството на Търговия и Земедѣлъето, а отъ друга страна съвѣтваме гражданините да се събератъ и съ една резолюция настоятелно да изискватъ това отъ Министерството.

Поповицъ.

Между многото прѣстъпления, отъ които се състои нашия общественъ животъ, има и много такива, които не подпадатъ подъ никак-

ло назначаване учителите отъ Общ. Съвѣти. Слухътъ, който прѣнаха нѣкои вѣстници и на който стана отгласъ и нашия вѣстникъ, че било внесено прѣложение въ Народ. Събрание, съ което се искало що за въ бѫдеще народните учители да се не назначаватъ отъ окрѣж. уч. съвѣти и министерство, а направо отъ Общ. Съвѣти, както се научаваме ще излѣзе вѣренъ. Дали тази мѣрка ще бѫде приета или не отъ г. г. Народниятъ Прѣставители, ний не знаемъ; но въ всѣки случай нѣма да бѫде безинтересно, ако кажемъ нѣколко думи по това.

Да се назначаватъ народ. учители отъ съмитѣ общини, както това бѣше по-рано е прѣкрасно нѣщо и ний по принципъ нищо нѣма. Напротивъ, това е нашето желание и нашъ идеалъ. Защото колкото повечето народното образование се изтегля изъ ржѣтѣ на дѣржавата, толкова повече и то самото ще върви по пътя на реформитѣ и прогресътъ. Но както всѣко едно нѣщо изисква своето врѣме и условията при които ще бѫде то реализирано, тѣ и назначаванието на учителите изисква своето.

За никого не е тайна, че всичките наши общини сѫ потънали въ дългове и сѫ до край-

къвъ законъ, които се вършатъ въ името на извѣстни принципи или идеи.

Една отъ тѣзи прѣстѣнія сѫ и всичките тѣзи възмутителни нѣща, които нашето духовенство върши въ името на христовата вѣра.

Погледнете въ нашия животъ, разглрнете нашия периодически петатъ, попитайте койго щете христианинъ и вий не видите, че намѣрите и чуете хилади и хилади не само безакония, но мерски прѣстѣнія, вършени отъ нашите попове.

Отъ нѣколко години насамъ това разединението, което сѫществуваше между нашето духовенство, захвана да изчезва. Съ вкарането на по-млади и просвѣтени елементи въ него, то вѣче взе да се чувствува като едно цѣло, захвана да образува различни братства, захвана да се бѣрка въ вѣспитанието на дѣцата, захвана да взема за свои покровители короновани глави; съ една дума, нашето духовенство захвана да се организира за да затвърди и разширочи своето влияние между масата. Подаракътъ, който направиха Сливенски и Видински владици отъ по 10 и 50 лева, за съграждането въ София богословско училище, е най-доброя и чувствителния признакъ за тѣзи чувства и стрѣмления, които сѫ обхванали нашите благочестиви попове. Но не е само това, тѣ иматъ два—три вѣстника, а на тѣхно расположение се е турнал и едно списание, съ които запитяватъ своите интереси и заблуждаватъ наивните и благочестиви хорица.

При тази наличност отъ факти, не сме ний, които ще искаем да се запрети всичко това съ специални закони. Ний искаем едно, което прѣди нѣколко дена и нѣкои народни прѣставители го прѣпорожчаха на правителството: *раздѣление на черквата отъ дѣржавата*.

Отъ 1888 год., отъ какъ дѣржавата взе подъ свое покровителство черквата, отъ какъ захвана да дава на поповете заплати и да харчи по 800,000 лева за поддръжание на толкова епархии, отъ тогава и нашите попове се поччуватъ ослугурени отъ всѣка една страна. Тѣ сѫществуващи чрезъ дѣржавата, се освобождаватъ отъ онова ничтожно опекунство, което по-рано самото папство упражняваше надъ тѣхъ. Единъ путь отървани донѣкѫдъ отъ материала на зависимостта на своето папство, пътъ къмъ прѣстѣніята е вече отворенъ, за нашите попове. Тѣ вѣче можатъ да праватъ съ тѣзи христиани, които имаха нѣкаква религиозна нужда отъ тѣхъ, каквото си искатъ. За тѣхъ не сѫществува никакви опрѣдѣлени такси, тѣ не позволяватъ на жените да си носятъ свѣнци, а да купуватъ смѣрделитъ черковни свѣнци, тѣ не искатъ да отидатъ на опел или вѣнчавка, докѣто не взематъ прѣдварително паритъ, тѣ си взематъ повторно молитвитъ, ако не имъ се плати и пр. и пр.

Тѣзи всичките факти идатъ да докажатъ, че нашето духовенство вече не се смѣта за духовенъ баща на народа, а за неговъ властилинъ и заповѣдникъ.

Но не е само това, което върши нашето духовенство. То знае много добрѣ, че неговия естественъ стъзникъ е монархизма и ето защо много отъ нашите попове и владици открио проповѣдватъ монархизма и унищожение на конституцията. Неотдавнашния приимеръ въ Стара-Загора съ владиката Методий Кусевичъ, който отъ вратитъ на олтара е проповѣдалъ, че за настъпващата една желѣзна рѣка и че нашата конституция дава голѣма свобода, та за това трѣбва да се унищожи, доказва най-нагледно желанието на нашето духовенство.

Съ раздѣления черквата отъ дѣржавата и поставянието ѝ въ рѣжѣ на самия народъ, тѣй както бѣше въ турско време и до 1888 год., всичко ще се измѣни, подобни случаи нѣма да се случватъ и тогаъ черквата ще бѫде дѣйствително народна черква.

Това трѣбва да бѫде исканието на всѣки просвѣтени човѣкъ, то трѣбва да бѫде належащие искане на всѣка една партия, която милѣе за доброто и бѫдащето на народа и неговата свобода. Докѣто е рано, трѣбва да се извѣрши всичко. Огъ една страна на дѣржавата ще отлекне отъ гърбътъ повече отъ 2.000,000 л., отъ друга страна и народа ще държи въ по-голѣмъ респектъ своите христо-ви проповѣдници.

Poplicola.

До Г-на Димитрѣ Константиновѣ Касапинѣтъ.

Въ гр. Плѣвенъ.

Прѣзъ мѣсецъ Мартъ 1902 г. въ с. Долна Мирополия прѣстѣнъ се лини отъ животъ кръчмарътъ — лихвоимецъ П. Хинковъ изъ г. Плѣвенъ. Това осѫдително убийство послужи за поводъ и даде възможностъ на мнозина идеолози отъ калжна на «очилатъ слѣпецъ» да поговорятъ върху свѣтски дѣрбили, нѣ и върху истинскѣ причини на развивающата се у настъпѣніе — дѣянія на насочени срѣщу живота, честта и имота и нѣща, причини, които ги пораждатъ и развиватъ, които каратъ хората да вършатъ прѣстѣнія.

Азъ лично имахъ възможностъ, при единъ денъ отъ васъ съ ваши събесѣдници разговоръ, да чуя исказаниетъ отъ васъ хубави практически възгледи по прѣстѣніята, голѣмата у настъ обществена злина. Въ вашите размѣнни мисли личаха нѣща, които неосвѣтляваха въпроса, защото имаше бѣркане на причини и послѣдствия и липсаше указане на срѣдствата за намаление прѣстѣніята. Това нѣщо ме накара по тоя въпросъ съ васъ да побесѣдвамъ чрезъ печата, огледалото на общественитетъ мисли.

Прѣстѣніята въ наша прехвалена Бѣлгария не е малка. Отъ една вѣдомостъ, напечатана въ «Дѣрж. Вѣстникъ», брой 54 отъ 1902 г., се вижда, какво прѣзъ 1901 г. общото число на затворници е било 16,633. Отъ тѣхъ подъ слѣдѣствие сѫ били 10,545, а осаждени 3867 отъ денъ до седмица, 1900 — отъ седмица до мѣсецъ, 258 — отъ мѣсецъ до година и 63 — отъ година на горѣ. Въ това число меже затворници сѫ били 14081, жени 669 и малолѣтни 1883. Между затворнициѣтъ личатъ 1447 тѣрговци, вѣроятно каквото сѫ *Плѣвенскии тѣрговци*, 7 пона и 11 учители. Въ редоветъ на затворнициѣтъ се намиратъ бѣлгарски поданици 15,499 и 12506 *православни христиани*, които палятъ свѣнци, постятъ, знайтъ заповѣдитъ «не убий», «не кради» и пр.

Отъ първий Д-врий 1901 г. до 1-ий Мартъ 1902 г. ето какво и колко прѣстѣнія сѫ се извѣршили: 131 убийства, 129 нарапявания, 467 кражби и 559 пожара. Въ плѣвенско пожарѣтъ сѫ били 72, кражбите 21, а прѣстѣніята насочени срѣчу живота — 10. Прѣзъ 901 г. въ Плѣвенско окончателно сѫ осаждени 422 души, отъ които 363 «благочестиви христиани» (глед. «Д. В-къ», брой 72).

Горѣзложеното, Господ Константиновъ, е извадка изъ официална статистика. Въ нея ний срѣшаме само сухи цифри, но нигдѣ невидимо относително земеніетъ хѣроприятия за намаление на това зло — прѣстѣніята. Това, че рѣте вѣкъ, не е работа ни на министра Радевъ, ни на рѣководителя на общественитетъ, а е работа на добросѣдѣніи и добросѣдѣніи адѣтика, е билъ и много има въ Плѣвенъ. Но, за да може да разберемъ, я да се запишатъ въ това отношение у настъ каква дѣятелностъ разиватъ: прокурорчетата, които отъ любовъ къмъ *искуството и солидарността* не смѣйтъ се) сѫ юнаци, членове на разни спорти дружества и командари по баловетъ и слѣдователитъ, очилатъ слѣпци, който, занимайки се съ стомаха си, смѣтатъ само каква рента ще иматъ отъ пенсия и колко получаватъ сега отъ «спестенитѣ». — Тѣй или инакъ, бай Домитре, но буржоазниятъ въвежъ на общественото развитие и капиталистическите съотношения на общественитетъ сили и много други нѣща ставатъ фактори за разви- ванието на прѣстѣніята и за вербуване прѣстѣнници отъ горѣ на дозѣ. Условията при днешниятъ строй помагатъ за уголѣмяване прѣстѣніята, които може да се намали само, когато знаемъ причинитѣ, които я създаватъ и когато употребяваме разумни срѣдства за въздѣйствия надъ условията, срѣдата, факторитѣ и дѣйцитѣ. Туй невѣршилъ ний и за туй често ще се изненадваме съ убийства изъ засада и по други начини.

За затворнициѣтъ и затворите у настъ е направено много малко. Затворнициѣтъ тукъ ставатъ злосторници, а затворите — мѫчинелници. *Нашите затвори станаха дюкани за адвокатитѣ, а затворниците — тѣхни мѫщерии.* Врѣдъ, та и тукъ печала, тѣрговийка. До когато ний се боимъ да говоримъ за корена проблема, че сме зрители на тази грозна аномалия, която нѣма да се прѣмажне съ «каминъ», както мислятъ нѣколцина.

Съ изложеното въ горнитѣ редове, чрезъ прѣврени данни, Ви се рисува развитието на прѣстѣніята и се прави намекъ за «прѣстѣната нехайностъ» на властъта, за дѣто тя не работи за намалението ѝ, нито за морализиране прѣстѣнниците. Е че, правди ради, я кажете ми: такава насока възможна ли е у настъ, дѣто органитѣ на сѫдебната властъ не си правятъ трудъ да изучатъ *срѣдата*, дѣто се вършатъ прѣстѣніята, *условията*, които ги извикватъ, *причинитѣ*, които ги развиватъ, и *нехайността*, което ги тѣрпятъ? Кой каквото и да хотрува, азъ съмъ че Ви кажа, че въ това отношение, нашите *магистратори* сѫ по-долни и отъ *аргати*, а ние интелигенти и *юсти* сме побѣръни и отъ *глисти*. *Дѣйността на гражданитѣ* е негативна, онаи на *магистратитѣ* — количествена и ялова, а оноя на *платенитѣ лжъци* (*адвокатитѣ*) по-прѣстѣнна и отъ *самитѣ прѣстѣнници*.

Струва ми се, че въ дрипава Бѣлгария отъ голѣмъ до малъкъ сички сме замѣзали на крива колелата, за които правъ и обхътамъ пътъ се ненамира.

По тоя и други вѣпроси до-редѣ ще Ви пишамъ повече.

Плѣвенъ.

Vir.

Габровски работи.

(дописка отъ Габрово).

Тукашнитѣ еди капиталисти бѣха свикили на 28-и Април едно събрание за да се обсѫди въпроса *какъ да се подигнатъ занаятчи въ настъ*, индустрията и земедѣлѣто. Въ това събрание имаше всѣкакви — учители, доктори, чиновници, фабриканти, но единъ нѣмаше — отсъхтуваха земедѣлѣцъ и занаятчи, чийто халъ милостивитъ фабриканти сѫ искали да подобряватъ. На забѣлѣжкитѣ за нѣкои отъ по-благоразумнитѣ да се повикатъ въ събранието и нѣкои отъ еснафътъ, инициаторитѣ отговориха, че това е неудобно, понеже *щѣло да има голѣмъ калабълъкъ*. Безъ много расправи умното *събрание* намѣри слѣдующитѣ два плача, за несносното положение на занаятчи: 1) Да се разрѣши, що отъ влоговетъ въ Габровската земедѣлѣческа каса да се ползватъ само габровскитѣ производители, а не да се прѣпращатъ частъ отъ тия влогове въ друга земедѣлѣческа каса 2) Да се образува едно информационо бюро въ Габрово, което ще узнаява движението на тѣрговията и ще служи като рѣководител при разпрѣдѣление на стоките. До колко тѣзи мѣрки ще подобратъ халътъ на занаятчи и земедѣлѣцъ въ Габровско, ний не знаемъ; но знаемъ едно — именно, че тия мѣрки ще послужатъ само на фабриканитѣ и лихваритѣ да увеличатъ приходъ си. Какъвто и да бѫде кредитътъ, отъ него ще се ползватъ не полупропадналите занаятчи и земедѣлѣци, на които касата нѣма да има довѣрие, а богатите фабриканти — 10-12 души. Сѫщо е и съ *информационното бюро*: то ще важи само за голѣмите тѣрговци, а за малките нѣма да има никакво значение. Забѣлѣжителното въ всичката тази комедия е това, дѣто фабриканитѣ, помислиха за участъта на занаятчи, като *съсилаха* съ конкуренцията си прѣпитанието на цѣлния градъ и слѣдъ като поставихъ въ мизерия хиляди занаятчи и семейства! Пусто лицемѣре! Че кждѣ имъ бѣше умътъ на габровскитѣ думбази по-рано, когато строяха фабрикитѣ си и когато се палеха единъ други! Впрочемъ лицемѣрието не е могло и да се прикрие, тѣй като предложениетъ отъ тѣхъ мѣрки вмѣсто да закрѣпятъ занаятчи, и ще подзовятъ още по-вече тѣхната основа и вмѣсто подобрене на занаятчи, ще получатъ само по-глътъ генефи за инициаторитѣ.

Димовъ.

ХРОНИКА.

Съ настоящия брой за шаме полугодие на вѣстника съ мѣсецъ май 1902 г. до ний до сега сме били редовни въ исправищанието, тѣй сѫщо и нашите неплативши до сега абонати ще бѫдатъ тѣй добри и ни внесатъ стейността му. Ний повторно молимъ неплативши абонати да се издѣлжатъ и ни подкрепятъ въ трудната задача, съ която сме се нагърбили. Ний не очакваме отъ никѫдѣ помощъ, освѣнъ отъ тѣзи, които намиратъ за нуженъ единъ подобенъ вѣстникъ.

Приятно ни е да съобщимъ, че Г-нъ А. В. Андрѣевъ, помощникъ финансовъ чиновникъ въ градътъ ни, се е згодилъ миналия мѣсецъ за Г-ца Величка Ив. Докова. Нашите благопожелавания на щастливата двойка.

Слухъ се прѣска, че камарата щѣла да бѫде отложена по случай заминаванието на князъ и нѣкои отъ министрите за Русия. До колкото е това вѣрно, не знаемъ. Но ако излезе вѣрно, то ще бѣде най-грубата подигравка съ парламентаризма и съ народния суверенитетъ. Камарата е свикана съ опрѣдѣлена цѣль да вotiра бюджета, докѣто тя не извѣрши това, никакво отлагане не може да става. Отлаганието на сесията не зависи отъ никого другиго, освѣнъ отъ самитѣ народъ, представители и ний мислимъ, че г. г. народъ, представители ще съумеятъ да запазятъ своите права и правата на народния суверенитетъ.

Както се научаваме договора по заемъ щѣль биль да бѫде внесенъ на разглеждане въ Народното Събрание прѣзъ идущата седмица. Това много добрѣ, но защо правителствения органъ не казва нищо по заема и условията, при които е склоненъ или бѣлгарски народъ не заслужава това?

Отъ нѣколко врѣме насамъ Софийските вѣстници много на често захванаха да ни донасятъ новини за хвашане на оръжия и патрони по-границата отъ нашите власти. Мотивитѣ, които сѫ подбудили правителството да вѣрши това, може би, да сѫ извинителни, но не знаемъ отъ какви мотиви се движатъ тѣзи вѣстници, които хронириратъ подобни работи. Вмѣсто да цоправатъ вежди, тѣ навѣрно ще извадятъ очи.

Органа на Плъвенските стамбулисти в. «Бдител», като говори за нѣкакъвъ побой извѣршенъ отъ нѣкой си учитель Бояджиевъ надъ единъ ученикъ отъ V-кл. училище, най-накрая пуша интрижката, че помѣната Бояджиевъ билъ ревностенъ поклонникъ на Маркса. По поводъ на това въ положение сме най-категорически да отблъснемъ горното тенденциозно съобщение, като опоменемъ, че Бояджиевъ е възпитаникъ на духовната семинария, и на Вишето Училище, че той се движи постоянно въ срѣдата на военни и че той никога не е билъ нѣкакъвъ марксистъ. Ний не знаемъ, дали съобщението за поою е вѣрно, обаче, ако то излѣзе истинско, показва само едно, именно, че помѣната учитель е членъ не на социалист. партия и марксистъ, а добъръ привърженикъ на стамбулистите. Това се доказва още отъ обстоятелството, че в. «Бдител» намира Бояджиева достоенъ за приставъ за първи участъкъ, именно тамъ, дѣто покойнитѣ щефове на партията му изтезаваха софийската младежъ презъ 93 и 94 година.

Прѣди два — три мѣсяца Луковитския в. «Начало» бѣше подигналъ цѣль кръстоносенъ походъ срѣзу тамошната главна учителка, единствената вина на която е била, споредъ нашитѣ най-положителни свѣдения тази, че е настояла за точното изпълнение на законитѣ и правилницитѣ. Въ цѣлата тази атака играе твърдѣ важна роля честолюбието на единъ бивши учитель, който, въ желанието си да заеме мѣстото на главенъ учител, не се е спиралъ прѣдъ никакви срѣдства. Ний положително не можемъ да разберемъ, какъ единъ общественъ листъ може да се обѣрне въ органъ срѣзу извѣстни личности и какъ той слизи отъ пьедестала на идеината борба за да стане проводникъ на честолюбиви замисли. Ний допущамъ за минутка, че лицето, срѣзу косто съ такава жестокость се нахвѣрля нашия луковитски събрать, е извѣрило извѣстни опушненія — но въ такъвъ случай, нека ни бѫде позволено да мислимъ, че не по тѣкъвъ начинъ може да се вѣзбуши въ него чувството на справедливост и уважение на длѣжностъ му. Намъ се вижда това поведение на в. «Начало» неумѣстно и затуй, защото то се отнася до единъ рѣдъкъ случай, дѣто една жена е поставена на равно съ мжетѣ — да занимава длѣжности, които нашето общество е навикнало да счита, че сж по право притехание на мжетѣ. Уважението къмъ идеята за една политическа равноправност на двата пола налагаше на в. «Начало» по-голѣма снходителностъ, ако не и деликатностъ по отношението му къмъ една учителка. За сега толкозъ.

Ревностенъ кавалеръ къмъ учителкитѣ. Чиновника при Габровската Земедѣлческа Каса — Иванъ Огняновъ при раздаванието заплатитѣ на учителитѣ и учителкитѣ, къмъ последнитѣ, особено къмъ по-симпатичнитѣ, до толкова е билъ услужливъ, че на нѣкои отъ тѣхъ е далъ заплати и за непрослужено врѣме, на други е отпушилъ всичкитѣ суми отъ общ. врѣхнини. Съ подобни дѣйствия е ставалъ причина да се всъзватъ раздори между учителетвото.

Мислимъ, че началството на този господинъ трѣба да се позаинтересува малко за него, а тѣй сѫщо длѣжностъ е на Уч. Инспекторъ да изучи работата и доложи, гдѣто трѣба, защото негова обязаностъ е да отстранява всички работи, които винятъ раздоръ между учителитѣ.

Помолими сме да попитаме Гражданската Санитарна Дирекция вѣрно ли е, че г-нъ Д-ръ Т. Живковъ въ битността си на Плѣв. окол. лѣкаръ, като е ходилъ въ командировка по окопията, е прѣдставилъ смѣтка за пѣхти пари и по желѣзицата, които сж били исплатени своеврѣмено? Ако това е вѣрно, то почитаемата Санитарна Дирекция знаели, че Д-ръ Живковъ е билъ сѫщеврѣмено и желѣзопженъ лѣкаръ и като такъвъ се е ползвувалъ съ безплатенъ първо-класенъ билетъ? Длѣжностъ е на Дирекцията да се погрижа и изучи работата какъ стои. Врѣме е вече да се прѣчутиятъ краката на всички тѣзи негодници, които гледатъ на дѣржавнитѣ пари, като на плячка.

Воена управия — Н. Хр. Ганизовъ отъ Лѣсковецъ билъ вземенъ войникъ като «отклонивши» и тикнатъ въ пионерната дружина

само за това, защото Лѣсковския кметъ отъ немарливостъ къмъ своята работа пропусналъ една година името му въ списъците за ново-бранци. Прѣзъ Януарий т. г. умира башата на Ганизовъ и остава едно петочлено семейство безъ всѣкаква материална подкрепа. Съмейството подава молба до V дивизия за освобождение на сина. Команданството на V дивизия праща молбата слѣдъ единъ мѣсецъ въ IV дивизия и отъ тамъ слѣдъ единъ мѣсецъ извѣстяватъ, че понеже Ганизовъ е отклонивши, то неможе да се освободи. Прѣзъ Мартъ нещастното семейство праща молба до Мин. Сѣвѣтъ, той отъ своя страна до Воен. Министерство, то въ V дивизия, V дивизия въ IV дивизия и тя отново го припраща въ Военото Министерство безъ всѣкакъвъ резултатъ и до сега. Идете и кажете Ви на това семейство, че синътъ е отишъ да пази отечеството, когато то загинва, а единствения способъ членъ е взетъ войникъ.

Както изглежда работата ерадето за ржкополагане на Фирмилиана е издадено вече и само се чака съгласието на Патриаршията за да стане Фирмилиана титулиранъ скопски владика. Нека му мислятъ нашите запалени патриоти и русофили, които съ своята безумна вѣнчина политика може би единъ денъ ще докаратъ и заробванието на самата Бѣлгария. Свѣстете се, господи, до гдѣто е врѣме и не дѣйте сами турга ржѣтѣ си подъ камъка.

Отъ вчера насамъ г-г. учителкитѣ и учителитѣ отъ Ловченско, Никополско и Плѣвенско сѫ собрани на конференция въ гр. Плѣвенъ. Има повече отъ 100 души присъдствощи. Конференцията се откри отъ Окр. уч. инспекторъ г. П. Рачевъ и за ржководителъ на сѫбранията се опредѣли Окол. Уч. Инспекторъ Г-нъ Мутафчиевъ. Вчера се чете рефератъ по нравствеността и станаха доста дѣлги дебати по него.

Не бѣше не отдавна, когато прѣдставителитѣ на Земедѣлческия Съюзъ или сега партия викаха най-много противъ правителството и му се заканваха да бѫдатъ негови най-ярки противници. Но листатъчно бѣше да се свика Нар. Събрание, и... депутати да обѣрнатъ другия листъ. Тѣ както се гледа въ всичко ще подържатъ правителството, на и самъ в. «Бѣлгария» ги смята за правителствени хора.

Спорѣдъ нѣкои столични вѣстници министра на правосъдчието Радевъ щѣлъ да излиза въ оставка.

Днес сѫ пуснати безплатно едни малки брошурки противъ социалистите. Както се научаваме брошуритѣ се раздаватъ отъ самитѣ попове и тѣхнитѣ роднини. Обрѣщаме внимание на г. г. гражданитѣ да се снабдятъ по-скоро съ вѣпросната брушура. Нѣка най-попирѣ и поновитѣ пораздвижатъ затлѣстелитѣ си шкембета.

При заминаванието си за Русия, както казватъ княза щѣлъ да вземе само военния министъ, Народ. Събрание щѣло да прати своята древность Дѣдо Цанкова, а правителството — А Лютскановъ. На добъръ имъ часъ. Бѣлгария има още много пари за разходки.

КНИЖНИНА.

Получи се въ редакцията:

1. Право дѣло, мѣсеченъ педагогически-общественъ прѣглѣдъ к. V.
2. «Задружънъ Трудъ» книжка IV.
3. «Мисълъ» — книжка IV.
4. «Свѣтъ» книжка VII.
5. «Женски Бюлетинъ» год. I № 1.

Бѣлгарско Тур. Дружество.

Клонъ Плѣвенски.

ОБЯВЛЕНИЕ

Настоятелството на Плѣв. клонъ отъ Б. Т. Дружество сѫобщава на Г. Г. Членоветѣ отъ същото дружество, че излета, който ще стане на 18-и и 19-и того до гр. Тѣрново, ще бѫде при слѣдующия маршрутъ.

Трѣгване на 18 сутрента въ 4 часа съ пощенския тренъ до Горна Орѣховица, кждѣто ще се пристигне въ 7½ ч. отъ тамъ пе-

ша прѣзъ «Прѣображенски манастиръ» за гр. Тѣрново. Обѣдъ, вечеря и нощуване въ сѫщия градъ. На другия денъ ще се разглѣдатъ интересните около града мѣстности и въ 9 ч. вечеръта съ трена обратно за гр. Плѣвенъ. Сборний пунктъ за трѣгване е гара Плѣвенъ, а за врѣцане опредѣленъ за нощуване хотелъ въ Тѣрново.

За квартирантъ при този излетъ се опредѣля касиера на Дружество. Г. Генчевъ, а за пътеводителъ Г. Романъ Дачевъ. Сѫщия Г. Дачевъ се натоварва съ описание на излета. Понеже излѣта е задължителенъ, то трѣба да се знае колко членове ще пристигватъ за да се взематъ мѣрки за квартири, за туй членоветѣ, които ще участвуватъ, отъ днес трѣба да внесатъ на Касиера по 2 л. като депозитъ за такса по трена.

Отъ Настоятелството

Общообразователно списание

„Двадесети вѣкъ“

За наука, философия и педагогия.

Излиза (въ Пловдивъ) и прѣзъ II година въ сѫщия обемъ: мѣсечно, кн. въ 4—4½ печ. коли, съмъсъ гармони, и въ сѫщия духъ: като ориентира върху най-важнитѣ и животрѣпящи научно-философски и педагогически вѣропоси и съдѣствиства за обединение на знанията и създаване на уѣзжданіе; носятъ пѣкъ отъ — «наученъ пѣгъледъ» има за цѣлъ, въ кратки реферати, да дава свѣдѣніе върху най-новитѣ духовни прояви въ чужбина и въ настъ.

Годишънъ абонаментъ 7 лева, внесени при записването (до 5 книги — края на юни) 3·50 лева. **Прѣплатилъ** до 15 май внасятъ по 6 лв. (единични лица) по 5·50 лв. (колективно 10 души) и по 5 лв. (колективно за ученици).

Постоянни сѫтрудници: г. г. Д-ръ Ат. Димитровъ, Д-ръ К. Свраковъ, Д-ръ В. Николовъ, Д-ръ Д. Гиневъ, П. Миневъ и др.

Редактори: С. Велевъ и А. Крѣстевъ. Поръчкитѣ се отправятъ до редакторъ-ступанинъ: А. Крѣстевъ — Вратца.

Объявления отъ Съдъ

№ 6626

Извѣстявамъ, че 31 денъ отъ денътъ и последното двукратно публикуване настоящето въ мѣстното вѣстникъ ще се продава на публиченъ тѣргъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующи недвижими имоти, находящи се въ Трѣстеникото землище, а именно:

- 1) Нива «Надъ лоята» 11 дек. 4 ара оцѣн. — 80 лева;
- 2) Нива «Бурсово тѣрне» 14 дек 8 ара — 102 лева;
- 3) Нива «Райнището» 12 д. 9 ара — 91 л.;
- 4) Нива «Отвѣтъ сидѣнъ долъ» 14 д. 7 ара — 104 лева;
- 5) Нива «Радицовъ» 7 дек. 3 ара — 51 л.;
- 6) Нива «Край Орѣховска граница» 9 дек. 6 ара — 65 лева;
- 7) Нива «Слѣдънъ долъ» 6 дек. 8 ара — 48 лева;
- 8) Нива «Хр. бѣрѣсте» 5 д. 7 ара — 40 л.;

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Симеонъ Митовъ отъ с. Трѣстеникъ, не сѫ заложени, продаватъ се по взисканието на Хазната за 509 л. 45 ст., лих витъ и разноситъ по испълнителни листъ № 4764 на Плѣвенски Отол. Мир. Сѫдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната оцѣнка. Разглѣданите книжката и наддаванието може да става всѣки пригожденъ денъ въ канцеларията ми гр. Плѣвенъ, 23 Юни 1901 год.

Дѣло № 99/99 год.

Сѫдебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ

№ 3568

Подписанъ Петъръ Георгиевъ Сѫдеб. Приставъ при Плѣвенски Окр. Сѫдъ на II участъкъ на основание испълнителенъ листъ № 424 отъ 28/I 1897 год. издаденъ отъ Плѣвенски Окол. Мир. Сѫдия въ польза на Хазната срѣзу Русси Вѣлчовъ отъ с. Тученица за искъ № 82 л. 77 ст. съгласно чл. чл. 914, 1004—1025 отъ Гражданското Сѫдопроизводство съ настоящото си обявяватъ на почитаемата публика, че 19 Априлъ до 20 Mai 1902 год. ще продадамъ на публиченъ тѣргъ съ явно наддаване въ канцеларията си въ гр. Плѣвенъ

1) Нива въ Тученишкото землище въ мѣстността «Отъ сѣща» отъ 14 дек. при съѣди: Ангелъ Василевъ, Вѣрбанъ Коновъ, Игнатъ Вѣлчовъ и Иванчо В. Сирковъ оцѣнена за 120 лева.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна които Г. г. желаятъ да купятъ горния имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванието всѣки пригожденъ денъ и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ се допусне да прѣглѣдватъ втичките книга относящи се по проданата, като се съобразятъ съ л. 1017 отъ Гражданското Сѫдопроизводство.

гр. Плѣвенъ, 15 Мартъ 1902 год.

Дѣло № 154 отъ 1897 год.

Сѫдебенъ Приставъ П. Георгиевъ

Редакторъ: Юр. Юрановъ.